

Renee van Amstel

Het spel van Floor

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Het leek alsof de dijk, waarvan ik nooit had geweten dat die in mijn hoofd zat, doorbrak. Door het gapende gat kwam geen water naar binnen maar stroomde mijn wil naar buiten, naar een veilige plek ergens in de kosmos. Het was alsof ik zelf verdween en mijn lichaam achterliet voor een tot dan ondenkbaar en onkenbaar genot. Ik had gehoopt ooit weer te vinden wat ik had gehad, maar dit was omvattender en dieper, en het bracht me in een andere dimensie. Ik had niet geweten of zelfs maar vermoed dat het bestond. Die dam had er gezeten, niet om mij te beschermen tegen van buiten komend onheil, maar om mij weg te houden van genot dat oneindig veel verder ging dan het woord deed vermoeden. Ze zouden een ander woord moeten uitvinden voor genot, had hij gezegd, en nu wist ik wat hij bedoelde.

Hij gaf mij het laatste zetje, ik voelde me gaan en hij zag het gebeuren, zei hij me later.

Vanaf dat moment was hij voorzichtiger met me omdat hij wist dat ik geen weerstand meer kon bieden en nergens meer nee op zou zeggen. Dat ik niet meer kon aangeven dat het moest stoppen, terwijl dat mijn allergrootste angst was geworden: niet meer te kunnen zeggen dat het moest ophouden, dat ik mijn grens had bereikt.

Hij had me bezworen me niet in de steek te laten, had me laten voelen dat ik hem kon vertrouwen en dat hij voor me zou zorgen, maar het was niet mijn weerstand die was gebroken maar mijn lichaam dat het had overgenomen, op zoek naar het paradijs. Zo was het genoemd.

‘Meer,’ fluisterde ik.

Ik voelde hoe zijn handen mijn lichaam bewerkten, alleen nog zijn handen. Andere dingen had hij weggelegd, hij had ze niet meer nodig.

Ik huilde, vertelde hij me later. Ik kon het me niet herinneren maar kon het me wel voorstellen. Niet van pijn of van angst, maar van geluk en misschien ook van verdriet.

Het was alsof ik in tijdloosheid vertoefde; ook achteraf had ik geen idee hoe lang het duurde maar volgens hem meer dan een uur, voor hij me liet terugkomen door me los te maken, zachtjes tegen me te praten, me te strelen waar het pijn had gedaan, me te kussen op mijn wang, mijn lippen en in mijn hals.

Toen ik terug was keek ik naar hem zonder te praten. Hij fluisterde tegen me, zei lieve dingen, dat het hem speet, dat het niet alleen mijn maar ook zijn extase was. Allemaal woorden die niet tot me doordrongen maar die een geruststellend gevoel gaven.

Ik was blij dat ik het weer gevonden had maar in de war omdat ik nu niet meer wist met wie ik het wilde beleven.

‘Geen vrouw geeft haar lichaam en haar wil, zonder ook haar liefde erbij te doen,’ had hij tegen me gezegd.

Ik had hem nu mijn lichaam en mijn wil gegeven.

1.

Mijn eerste echte afspraak op die dag was met de adjunct-hoofdredacteur. Ik had haar tijdens de sollicitatieprocedure niet gesproken, naar later bleek omdat ze op vakantie was. Normaal gesproken werd ook haar goedkeuring gevraagd bij de benoeming van de marketingmanager. Lilly was de spil waar alles en iedereen om draaide bij *WAN!* bleek mij al heel snel. Je kon figuurlijk gesproken nauwelijks om haar heen en letterlijk was dat ook al een hele klus.

Ik had om kwart over negen afgesproken met Karen, de HR-consultant die verantwoordelijk was voor het blad waar ik ging werken. Ik meldde me bij de receptie en keek nog steeds een beetje onder de indruk de enorme hal in. Heel wat redacties van tal van bladen hadden hier hun onderkomen en aan lange houten tafels zaten regelmatig groepjes redactieleden al dan niet met collega's van de beeldredactie, vormgeving, marketing en sales te brainstormen. Nadenken over nieuwe verhalen of over (ogenschijnlijk) nieuwe invalshoeken voor verhalen die al tig keer waren geschreven: over aankomen en afvallen, hoe hou je het samen spannend, creëer je eigen kledingstijl, wat kun jij doen om te voorkomen dat je kinderen worden gepest. Bijna alles was al wel een keer aan de orde geweest, maar dat wilde niet zeggen dat

lezeressen ook klaar waren met lezen over afvallen en de mogelijkheid om je relatie spannend te houden.

Karen kwam me ophalen en leidde me naar mijn werk-kamer, althans, een min of meer afgescheiden deel van een grote kantoortuin. Achter een kast zaten twee marketing-medewerkers en een stukje verder zat de redactie, ook weer onderverdeeld in subgroepen: de schrijvende mensen, de beeldredactie, vormgeving, social media. De accountmanagers van sales, de advertentieverkoop, hadden een plek een stuk verder in de gang. De uitgever had een eigen kamer waar wij, de hoofdredacteur, de salesmanager en ik, regelmatig bijeen zaten om plannen en budgetten af te stemmen. Bij een damesblad greep alles in elkaar, ontdekte ik al snel.

Karen had bij wijze van inwerken drie afspraken voor me geregeld, en dus als eerste een gesprek met de adjunct-hoofdredacteur. Zij was de juiste persoon om mij meer te vertellen over de bladformule. Tussen de afspraken door zouden mijn twee collega's van marketing me inwijden in wat er allemaal gepland stond, gebeuren moest en gedaan was. En dat was heel wat. *WAN!* stond immers aan het begin van een jubileumjaar en dat betekende dat we een feestje gingen vieren met onze lezeressen. Bovendien had de directie gemeend te moeten investeren in groei, reden waarom er een commercial gemaakt ging worden rondom ons jubileum maar gericht op de werving van nieuwe abonnees. Ik viel dus met mijn neus in de boter. Als er iets was kon ik altijd bellen, zei Karen. Bij mijn vorige werkgever begonnen nieuwe collega's altijd met een introductieprogramma van een dag of drie. Hier met een afspraak of drie.

Als marketingmanager had ik eigenlijk twee hoofdtaken. Leuke dingen bedenken voor onze lezeressen en dan zo uitgedacht dat die leuke dingen betaald konden worden door sponsors, want simpelweg geld uitgeven konden we allemaal wel. Het tweede was leuke dingen bedenken die ervoor zorgden dat er nieuwe abonnees bij kwamen. Dat lijkt een heel overzichtelijke taakomschrijving maar dat was het allerminst. Spannend leek het me niettemin wel en ik was wel van hands-on – aanpakken. Dat was het motto bij *WAN!*, hadden ze me verteld. In tegenstelling tot bij mijn vorige werk deden ze hier niet aan dikke rapporten, onder het motto: denken is goed, doen is beter.

De adjunct-hoofdredacteur heette Lilly en hoewel dat precies een naam is voor iemand die bij zo'n damesglossy als dit werkte, zag ze er volstrekt niet zo uit. Ze leek niet op een Lilly en ook al niet op de andere vrouwen die bij *WAN!* werkten. Ze deed niet aan mode en nauwelijks aan make-up. Over de kapper heb ik lang getwijfeld. De belangrijkste dagelijkse verzorging was zonder enige twijfel douchen en tandenpoetsen – misschien bleef het daar wel bij. Het grappige was: zij had, als rechterhand van de hoofdredacteur, de taak gekregen voortdurend de formules van het blad te bewaken en evalueren, omdat niemand daar zo goed in zat als zij. En die formule was gericht op vrouwen die zich goed kleedden, zich met de beste merken verzorgden, van smaakvolle interieurs hielden, de laatste trends volgden en soms zelfs zéttten als het om leuke reisjes ging.

Lilly – als ik haar moest omschrijven zou ik zeggen: roebuust. Ze ging doorgaans gekleed in zwart en grijstinten, was niet zozeer dik als wel massief. Zij ging mij inwijden

in de formule. Althans: ze zou een eerste tipje van de sluier oplichten, want een bladformule is niet iets wat je zomaar beheerst. Dat moest ik in elk geval vooral niet denken.

‘Zit,’ zei Lilly, en ze knikte naar de stoel tegenover haar bureau. Ik had nooit een beter opgeruimde werkplek gezien. Aan de muur hingen ingelijste covers afgewisseld met spreads: dubbele pagina’s met artikelen, zonder uitzondering gedomineerd door beeld, zoals foto’s in het jargon worden genoemd.

‘Koffie?’ Ik knikte. Dat waren pas twee woorden, dus ik kreeg even de indruk dat ze een vrouw van weinig woorden was, maar dat bleek een misvatting. Ze draaide haar stoel en pakte een kan van het tafeltje schuin naast haar bureau. Op de redactie stond een trendy espressoapparaat maar dat was Lilly te ingewikkeld. Ze schonk koffie uit de kan in een bekertje en dat voldeed ruimschoots.

Ze had natuurlijk kunnen vragen wat ik al wist van de formule, om tijd te besparen of om me te testen, maar dat deed ze niet. Ze begon te vertellen voor wie wij werkten, de vrouw die wij dag in dag uit voor ogen moesten houden bij alles wat we deden.

‘Onze kern is vijfendertig tot veertig. Onze lezeressen mogen best vast gaan meelesen als ze achter in de twintig zijn en een beetje vroeg oud, en ze mogen een tijdje doorlezen als ze de veertig al ruimschoots zijn gepasseerd en zich nog graag jong willen voelen, maar wij hebben alleen maar lezeressen tussen de vijfendertig en veertig jaar in ons hoofd. Vrouwen die bovendien goed opgeleid zijn, kinderen hebben en werken. Welbeschouwd vrouwen met een kloteleven. Vrouwen die twee keer in de week ’s avonds denken: verdomme, vroeger móchten vrouwen niet eens

werken, en nu móét ik weer. Maar dat denken ze alleen maar. Dat zeggen ze niet. Of zelden in elk geval, misschien zelfs alleen maar als ze een beetje dronken zijn of een burn-out hebben.’

Ik knikte. Het was overduidelijk niet de bedoeling dat ik iets ging zeggen, laat staan vragen. Knikken leek al een beetje op het randje. Toen ik haar later een keer zag staan leek ze bijna één meter negentig. En dat heette dan Lilly. Hoe bedenk je het.

‘Weet je wat het mooie is,’ ging Lilly verder. ‘Wij laten onze lezeressen weten dat wij het weten, dat we ze snappen, maar we zeggen het niet. Wij laten onze lezeressen voelen dat ze sterk zijn en slim. Niet denken, dat is te vrijblijvend, maar voelen. Zij zijn de kampioenen. Zij hebben de kracht om bedrijven – opvallend vaak zelfs hun eigen bedrijf – te laten functioneren; als zij het niet organiseren, stort het huishouden in en weten de kinderen niet meer op welke school ze zitten. Samen met onze lezeressen kijken we een beetje neer op de mannen met wie ze getrouwd zijn, al te vaak dramatisch eindimensionale types. Daarom willen ze ons lezen. Omdat ze dan voelen dat ze bij de kampioenen horen terwijl wij allebei, onze lezeres en *WAN!*, weten hoeveel ze ervoor moeten afzien. Dat ze topsport bedrijven.’

Ze nam weer een slok van haar koffie. Ik had de mijne al op en ik keek haar afwachtend aan. ‘Hoe oud ben je?’

‘Vierendertig.’

‘Goede leeftijd. Je komt vanzelf tot de kern. Kinderen?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ook geen man trouwens. Niet meer in elk geval.’

Ze keek me even onderzoekend aan. Geen idee wat er in dat hoofd omging. Wat een vrouw, dacht ik. Niet in termen

van een vrouw met rondingen en oorbellen en zo, want ze kwam tamelijk geslachtloos op mij over en een lesbienne van de masculiene soort leek ze me ook al niet. Maar ze straalde een energie en een kracht uit als van een voortdurende olifant. Niet te stoppen.

Ze ging door. ‘Dat wil niet zeggen dat we de problemen waarmee onze *WAN!*’tjes worstelen, ontkennen. Dat zou wel het domste zijn wat we kunnen doen. Er is van alles te veel of te weinig: te veel gezeur en gedoe met kinderen, te weinig ondersteuning van hun man, te veel stress op het werk, te weinig goede seks of überhaupt te weinig seks. We lijden met ze mee maar laten altijd het perspectief zien. Concreet betekent dat: we laten nooit iemand aan het woord die in de put zit omdat ze een autistisch kind heeft of omdat haar man buiten de pot pist. Nee, we laten een lezeres aan het woord die het moeilijk heeft gehad met een autistisch kind maar die dat op een geweldige wijze een plek in haar leven heeft kunnen geven, ook nog zonder dat het haar carrière schaadt. We interviewen iemand van wie de man – omdat ze dat nu eenmaal doen – vreemd is gegaan maar die hem ofwel eruit heeft gelazerd, of hem heeft laten zien dat zij sterker is dan hij. Tot hij smeekt om terug te mogen komen. De meeste mannen beginnen daar nog dezelfde avond mee. Dát doen we met onze artikelen, maar ook met onze evenementen en al die andere acties waar jij verantwoordelijk voor gaat zijn. Onderschat het niet. Het luistert nauw. En als je twijfelt, kom je het eerste jaar toch maar even langs bij Lilly. Even checken. Dat kan helemaal geen kwaad.’

Dat was de eerste keer dat ik merkte dat Lilly de neiging had om zichzelf bij haar naam te noemen. ‘Vraag dat dan ook eerst even aan Lilly,’ zei ze een keer toen een subliem

idee van mij door de anderen beduidend minder geniaal werd gevonden en dientengevolge heel erg rigoureuus werd afgeschoten. Vrouwen die bij damesbladen werken mogen er dan niet zelden als een plaatje uitzien, qua mededogen doen ze niet onder voor Navy SEALS, al vermoed ik dat díe doorgaans iets zorgvuldiger omspringen met naaste collega's.

Telkens als ze haar eigen naam uitsprak probeerde ik pijnkrullen te zien en roesjes, maar het lukte niet. Toen ze, aan het eind van het gesprek, opstond en om haar bureau heen liep, zag ik dat ze ook nog een beetje sleepte met haar been. Misschien was dat de reden waarom ze stevige schoenen aanhad, schoenen waarmee de collega's van de redactie nog niet in de Himalaya gezien wilden worden, bang als ze zouden zijn dat de sherpa's erover zouden gaan praten. Om je dood te schamen.

Ik kon het niet laten iets te zeggen over haar naam. 'Lilly,' zei ik, 'aparte naam.'

Ze fronste haar voorhoofd. 'Je bedoelt: Lilly is een beetje als Sissi en je kijkt naar mij en je ziet geen Sissi?'

'Ja, zo zou je het kunnen zeggen,' zei ik met een glimlach.

'Mijn moeder heeft op haar sterfbed bekend dat ze destijds een inschattingsfoutje hebben gemaakt. Ik heb me zowel met haar als met mijn naam verzoend.' Ze lachte een hartelijke, ontwapenende lach.

Van alle vrouwen die absoluut mijn type niet waren, was Lilly met afstand het meest mijn type.